

areal, dels paa Assurance dels paa Næring og for største-
 delen naturligvis paa Formue og Leilighed, efter som
 Formue- og Leiligheds-skatten jo sædvanlig udgjør
 mindst $\frac{2}{3}$ af det samlede paaligtede Skattebeløb.
 Jeg skal blot kortelig nævne, at de paaligtede
 Skatters Beløb udgjorde i 1853 1,000,000 Kr.
 og i 1873 2,220,000 Kr., og at det i de siden
 den Tid forløbne 4 Aar atter er steget meget
 betydeligt. Naar man vælger Tidsrummet fra
 1853 til 1862 som Grundlag for de faste
 Eiendoms-skatter, vil Følgen altsaa være, at det
 Afgiftsbeløb, som i dette Tidsrum er svaret, kun
 vil udgjøre omtrent Halvdelen af, hvad der svares
 i Kjøbstæderne ved Diebliffet, og dette har ogsaa
 været Tilfældet med Hensyn til de Kjøbstæder, i
 hvilke Skattevedtagten er bleven stadfæstet, idet
 ogsaa der — i det Mindste for den største Del
 af disse Kjøbstæders Vedkommende — har det
 Beløb, som har været Gjenstand for Paaligning
 paa de faste Eiendomme efter Skattevedtagten,
 kun udgjort omtrent Halvdelen af, hvad de faste
 Eiendomme efter de tidligere Regler vilde have
 havt at udrede, men det Beløb, der saaledes
 tages fra Beskatningen af de faste Eiendomme,
 maa føres over paa Formue- og Leiligheds-
 beskatningen, hvorved altsaa samtlige Skatteydere
 faae et meget betydeligt Tillæg til, hvad de tidligere
 have havt at udrede i Formue- og Leiligheds-
 skat, og da der er en Del af Eiendommene i
 Kjøbstæderne, som eies af Personer, der bo udenfor
 Kjøbstaden, saa vil altsaa denne Halvdel af deres
 Eiendommens Skattebeløb blive ført over paa en
 anden Kreds af Skatteydere end den Kreds, der
 hidtil har udredet den. Dette er i og for sig
 ubilligt, men dertil kommer, at Loven tillige har
 bestemt, at Nærings-skatten skal bortfalde i Kjøb-
 stæderne, naar Loven af 11te Februar 1863 er
 gennemført. Altsaa, foruden den omtalte Halv-
 del af Eiendoms-skattebeløbet, som kastes over paa
 Formue- og Leilighedsbeskatningen, kastes tillige
 den hele Nærings-skat over paa Formue- og
 Leilighedsbeskatningen, og en stor Del af de
 Indvaanere, der svare Nærings-skat, og som bo
 udenfor Kjøbstaden, men som paa Grund af deres
 Næringsforhold have Andel i alle de Goder, som
 Kommunen tilbyder det kommunale Samfund,
 slippe derved aldeles for at bidrage til Kommunens
 Udgifter. Der havde altsaa for Forslagsstillerne
 været særlig Tøse til at henvende Opmærksomheden
 ogsaa paa det Spørgsmaal, om man dog ikke
 kunde faae hævet denne Bestemmelse i Loven af
 11te Februar 1863 om, at Nærings-skatten skulde
 bortfalde, men Forslagsstillerne have dog ikke
 drifvet sig til i denne Henseende at gjøre noget
 Forslag, fordi det maatte erkjendes, at dette Spørgs-
 maal noget vilde staa i Forbindelse med det større
 Spørgsmaal om den interkommunale Beskatning, idet
 Nærings-skatten jo er en personlig Skat, og det
 ikke vel lader sig gjøre at bele den personlige
 Skat uden at tage Hensyn til de to Kommuner,

den, i hvilken Skatteydere bor, og den, i hvilken
 han har sin Indtægt. Derfor have Forslagsstil-
 lerne ikke drifvet sig til at fremkomme med noget
 Forslag i den Henseende, men have troet at burde
 indskrænke sig til at foreslaa en saadan Foran-
 dring i Loven, som af Alle maatte erkjendes for
 at være billig, naturlig og rigtig, da der derved
 jo saaledes var Haab om, at dette lille Lovfor-
 slag muligvis kunde gennemføres. Det er jo
 naturligt, at den Forstyrrelse i Beskatningsforhol-
 dene, som den omtalte Bestemmelse i Loven af
 11te Februar 1863 medfører, virker stærkere, jo fjer-
 nere det Tidspunkt er, paa hvilket Lovens Gjen-
 nemførelse finder Sted, og derfor har man heller
 ikke troet, at der kunde være nogen Betænkelighed
 ved at overlade til Indenrigsministeren at be-
 dømmе, hvorvidt selv de Kjøbstæder, i hvilke Be-
 skatningsordningen er gennemført i de senere Aar,
 bør kunne have Afgang til, naar Ministeren fin-
 der, at Omstændighederne tale derfor, at faae de-
 ses Skattevedtagter forandrede saaledes, at de
 Afgiftsbeløb, som de faste Eiendomme have svaret
 i de sidste 10 Aar, før Vedtagten blev affattet,
 lægges til Grund i Stebet for Afgiften i det fjer-
 nere Tidsrum fra 1853-62. Der var kun nogle
 ganske faa Kjøbstæder, hvis Skattevedtagter bleve
 stadfæstede allerede i 1868; for alle de øvrige
 Kjøbstæders Vedkommende er Gjennemførelsen af
 Loven, for saa vidt den er sket, først sket i Tids-
 rummet mellem 1871 til 1877, og der er endnu
 10 Kjøbstæder tilbage, i hvilke Loven ikke er ble-
 ven gennemført. Naar de Kjøbstæder, hvis Skatte-
 vedtagter ere blevene stadfæstede i de senere Aar,
 andrage paa at faae Tilladelse til at gjøre den
 Forandring, jeg har omtalt, i deres Skattevedtægt,
 da forekommer det Forslagsstillerne billigt, at der
 kan gives Tilladelse til, at en saadan Forandring
 sker, og det er os bekjendt, at der fra flere Kjøb-
 stæder til Indenrigsministeriet er indkommet An-
 dragen, som af Indenrigsministeriet ere fundne
 fuldt billige og fuldt beføjede, uden at Ministe-
 ren paa Grund af Bestemmelsen i Lov 11te Fe-
 bruar 1863 har været i Stand til at efterkomme
 dette Ønske, som saaledes er gjort fra de paa-
 gjældende Byraads Side. Den Forstyrrelse i
 Skatteforholdene, som fremkommer derved, at der
 saaledes kastes en stor fornyet Byrde over paa
 Formue- og Leilighedsbeskatningen, er ikke blot søelig
 og haard for Skatteydere — og det ikke mindst
 for de mindste blandt disse — men er tillige me-
 get uheldig for Kommunen, der derved erholder
 reel Sikkerhed for en mindre Del af Skattebelø-
 bet end tidligere; thi for det Beløb, som Eiendoms-
 skatterne udgjøre, har man en reel Sikker-
 hed, men det Beløb, som den personlige Skat ud-
 gjør, maa taale megen Afkortning, før det kom-
 mer ind i Kassen. — Med disse Bemærkninger
 skal jeg tillade mig at anbefale dette lille Lov-
 forslag til det høje Things Belvilje og til den
 høitærede Indenrigsministers gunstige Modtagelse.